

[Hilmar Baunsgaard.]

pension, at det, jeg gjorde i går, var at rejse en serie spørgsmål, som nødvendigvis må med i bedømmelsen af denne gigantplan, og jeg gjorde det først og fremmest ud fra et beskedent ønske om at kunne yde et bidrag til, at diskussionen ikke afspores fra starten.

Jeg tror, det er meget væsentligt, at vi ikke i denne sag forfalder til det, der forståeligt nok kan være en fristelse: at sælge dette som en meget, meget stor social reform og så i sine salgsargumenter anvende en ensidig, følelsesbetonet agitation. Ja, det kan være en socialreform, selvfølgelig, men dels kan denne socialreform opnås ad andre veje end den, der er foreslået, dels melder sig spørgsmålet, om det i det hele taget er rigtigt, at vi vælger den form, ud fra en række andre betragtninger.

Her vil jeg da gerne benytte lejligheden til at takke det ærede medlem hr. Poul Møller for, at han i dag herfra gav tilslutning til de bemærkninger, jeg allerede i går fremsatte om nødvendigheden af at se på de økonomiske virkninger af disse enorme fondsdannelser. For det er jo rigtigt, at man kan ikke få denne enorme samling af kapital i fondsdannelserne, uden at det påvirker de sædvanlige kanaler for kapitaltilførsel til erhvervslivet. Det spørgsmål, jeg stillede — og det kommer man jo til at tage stilling til — var: ligger vor økonomiske situation ikke rent faktisk sådan, at vi kan blive tvunget til at foretage et valg mellem de to ønsker, statsministeren udtalte på regeringens vegne: at stræbe efter en 40 timers arbejdsuge og 4 ugers ferie og så den indtægtsbestemte tillægspension? Sandheden er jo, at lønmodtagerne selvfølgelig som alle andre skal betale dette, og så må det da være rigtigt, at vi gør et forsøg på at finde ud af, om det nu også er dels den økonomisk mest hensigtsmæssige, dels den socialt mest ønskelige vej, vi her slår ind på.

Endelig må jeg sige til statsministeren, som jo henviste til, at jeg selv i sin tid har været med til som minister at tage ansvaret for, at dette bliver undersøgt i udvalget, at det er da rigtigt, men jeg håber da også, statsministeren er enig med mig i, at dette, at man beder om at få en ting undersøgt i et udvalg, ikke skulle kunne dække over,

at man faktisk allerede har besluttet sig, uanset hvad der så kommer ud af arbejdet. Hvad skulle vi så egentlig med undersøgelsen?

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen ville gerne i denne sag hidkalde hjælp fra Sverige. Man må jo hente hjælpen, hvor den er at få. Der er én ting, hr. Aksel Larsen er en mester i: det er den kunst at dutte andre en mening på, hvis galskab alle kan forstå. Og når lederen af det svenske folkeparti siger: vi er i en økonomisk situation, hvor der må være en blanding af privat og offentlig tilførsel af kapital til erhvervslivet, så tager hr. Aksel Larsen det som et udtryk for, at et liberalt parti i Sverige altså siger, at det er den rigtige samfundsform, vi har. Ja, men de har jo ITP, og så må da enhver politiker i Sverige selvsagt tage det som udgangspunkt. Det er snarere en bekræftelse på det, jeg og andre har sagt i denne debat, at med en sådan gigantfondsdannelse er det simpelt hen ikke muligt at forsyne erhvervslivet med kapital.

Jeg tror, det tjente til klaring af den del af problemet, at hr. Aksel Larsen sagde: så må staten da selvfølgelig også kunne bestemme, kunne dirigere, hvorhen investeringerne skal gå. Ja, det er just dér, problemet ligger. Men er man nu så sikker på, at det er klogt, at staten også begynder at dirigere erhvervslivets investeringer? Jeg er det ikke. Derfor har hr. Aksel Larsen selvfølgelig ret, når han siger: der er et socialistisk perspektiv i dette. Og hvis man trænger til at få det gentaget, så vil jeg gerne gentage det. Det radikale venstre er ikke indstillet på at hjælpe til at rejse socialistiske perspektiver.

Ja, så er der spørgsmålet om samarbejde. Statsministeren sagde, at han var taknemlig for, at, som ministeren udtrykte sig, myten om det røde kabinet nu er udryddet. Det var et meget stort skridt, statsministeren tog dér. Det var også længere, end — om jeg må bruge det udtryk — gangbroen rakte til.

Se, den lille diskussion, der var i går mellem hr. Aksel Larsen og mig om, hvorvidt et forslag til lov om bekæmpelse af mosegrise også skulle forhandles, førte til, at hr. Aksel Larsen stod op og sagde, at det skulle det ikke. Men det, hr. Aksel Larsen også sagde uimodsagt, det var, at